

Postopač.

Dokaj slabe volje
Gledaš v jasni svet;
Rad bi šel na polje,
Ne pa v šolo spet.

Čmeren si na ráme
Šolsko torbo dél:
Res, od jeze sáme
Jokati bi jél . . .

Čuj, hudó ni toli,
Kakor misliš sam,
A najslabši v šoli —
Kaj te res ni sram?

Drugi, mnogo mlajši
Radi se učé,
Ali ti najrajši
Sam postopaš kjé.

In zató si kazni
Že prebil dovólj,
In zató je v prazni
Glavi slama zgólj.

In če prazna bode
Glava ti vse dní,
Siromak, kaj škode
Boš prebil še ti!

—k.

Pri ožagi.

„**K**aj pa to? Ožaga? Te besede nisem še niti slišal niti bral.“

Tako vas slišim popraševati, otroci ljubi. „Res je to, tudi jaz je še nisem nikjer bral, in vendar v naši vasi ne le da slišite lahko vsaki dan to besedo, ampak lahko si ogledate tudi v resnici ožago, kakeršna je. Ne smete si misliti bogvé kake palače ali tovarne, ki naj bi bila naša ožaga. Bog ne daj! Prestavite se le v duhu z menoj v našo vas na dolnjem konci ribniške doline in pokažem vam jo. Krepko jo mahamo po glavnej cesti do sredi vasi, ali kar nehotè vam obstanejo radovedne oči na odimljeni bajti, ki stoji poleg ceste. Ako smo tako srečni, opazimo, kako se valí sivi dim iz predora na strehi pod sinji nebeški obok. Tù in tam švigne žareč plamen v ta temni curek, a pred vrati, katere je na pólu priprl, krepča se zagoreli strije Jarnejec s pečenim korunom (krompirjem), da se nam nehotè vzbudi slast po tej izvestno ukusnej pečenki. V levej roci drži krevljo, raz čelo pa mu kaplje pot, da moramo sklepati, da mu je pač vroče. Glejte, ljubčeki moji, to je naša ožaga. Da-si je zbita le za silo iz vže začrnelih desák, vendar je ponos našega lončarja, ki se baš hladi pred njo. Tudi meni se je ta ožaga vže zdavnej jako prikupila. Zakaj neki? Le potrpite, kmalu izveste tudi to, samó pozdraviti moramo lončarja in jaz stopim še prej domóv po nekaj lepih korunov. kmalu sem nazaj. —

„Kaj ožigate danes, strije Jarnejec,“ tako ga nagovorim, „vroče vam je vroče, kaj nè, pozna se vam?“

„Vročè vroče, pa še kakó. Mara se vam otrokom, ki takole postavate brez vseh skrbij. I nù, saj sem bil tudi jaz tak, kakor vi. Blažena leta! A zdaj se moramo truditi za vas, pa naj bi si bilo, da bi bili le pridni!“

„Oj pridni smo pridni, strije Jarnejec! Glejte pripeljal sem vam nekaj novih znancev, ki so želeli videti vašo ožago. Saj dovolite, da si spečemo vsak svoj korun, vam pa ponesem krevljo v vodo, kadar ogenj podpišete.“

„No, če bodete res pridni, le specite si jih, ne branim vam, samó pazite, da mi kake kvare ne naredite.“

Vsedemo se na klop. Le čakajte, jaz vam vse pripravim. Vrežem šibico in nataknem korune nánjo in jih denem v peč. V tem pa, ko se koruni pekó, oglejmo si ožago tudi od znotraj. Tù vidite veliko zidano peč, ki ima vhod proti vratim obrnen. Huda vročina puha iz te peči. Od zunaj vidimo le črepinje, ki nam zakrivajo celó posodo v peči, kakor: lonce, kozice, sklede in — saj jih poznate — lončene piščalke, jelene, konjiče i. dr. Vsega tega ne vidimo. Ob stranéh peči vidimo še dve votlini, v katere lončar naklada drva, da gorí kakor v peklu. Včasih mora ogenj s krevljo podpihati, da more znova naložiti. Ožiga pa lončar 5 do 6 ur nepretrgoma, potem so še le lonci ožgani. Tako jih pustí, da se do jutra shladé, in še le zdaj jih jemlje skrbno iz peči in razpostavlja pred ožago. Tu in tam potrka lonec ali skledo in kako je vesel, ako ima zvonek glas, ker mu prorokuje boljšo prodajo na sejmu. Kakor suho zlato svetijo se tu kozice, sklede in lonci. To posodo naloži na voz in čez nekaj dnij odrine v Reko ali v Koper ali v Istro in bogvé še kam.

Toda pozabili smo na korune. Le hitro, da se nam ne sežgó! Glejte jih, kako lepo so pečeni! Zdaj vam jih še lepo ostržem, in potem naj vam jih Bog blagosloví.

Kaj nè, ljubčeki, da je prijetno v našej ožagi? Zato se je meni tako omilila. Zal mi je le, da morate vi zopet domóv. In ko bi vedeli, kako prijetno je v našej ožagi, kadar se zberó modri možjé in pripovedujejo na dolgo in široko o starih časih, o pesoglavcih in o drugem, izvestno bi me zavidali, da sem doma v vási, ki ima ožago. Bog vas čuvaj!

J. Kromar.

Velikonočna.

Okj dvigni, oj dvigni, skorjanec se moj
In pesen presladko v višavah zapoj,
Saj danes veselja je dan:
Raduj se kristjan!

In morje in reke in snežne goré
Rešnika človeštva naj zdaj počasté,
Doline in polja in plán:
Raduj se kristjan!

Ovetice prekrasne nastiljajte pot,
Kder hodil bo danes Rešitelj-Gospod;
Trobentic klic čuj se glasán:
Raduj se kristjan!

Veselo oglašá zdaj zvona se glas,
Da čuje tjà v trg se in mesto in vas;
Nam kliče prelepo ubrán:
Raduj se kristjan!

Z. Ž.

